

Zdeněk Zapletal: Půlnoční běžci (1986)

Tu noc, kdy slabě mrzlo a foukal silný vítr, se regenerovali spánkem i pracující z Paneláku 66. Spali a občas někdo zafuněl, zachrápal, překulil se na druhý bok, občas někde v bytě zafňukalo dítě, někde v bytě se zapnul motor elektrické ledničky a zase vypnul a opět bylo ticho, do kterého sténal neúprosný pravidelný vítr až do rána.

Řidič vstal velice brzy a se zíváním si vyčistil zuby. Na holení nezbyl čas. Brzy ráno byla silnice kluzká. Cestou mu několikrát podklouzlo kolo, ale šťastně se dostal do závodu, stávil se u dispečera, ten mu dal úkoly, které řidič už stejně znal. Nastartoval avia a ujížděl do cukrovaru pro příděl sáčkováného cukru, který měl dovézt do Frýdku-Místku. V kabině auta bylo chladno. Topení nefungovalo, jak by mělo, a řidič nadával, že zrovna on musí jezdit s takovou kraksnou. V cukrovaru naložil sáčkový cukr, zašpásoval s expeditkami a vyjel. Byla ještě tma a řidič si zapnul rádio a automaticky poslouchal ranní pořady stanice Hvězda, a aby neusnul, prozpěvoval si se zpěváky a zasloužilými umělci poslední šlágry. V kabině byla zima. Řidič si zapálil cigaretu a foukal kouř na přední sklo a poslouchal nepřetržitý proud informací, aktualit, zajímavostí a hudby, aniž by je sledoval. Ty řeči a hudba procházely mimo. Byly jako spolucestující nebo závozník na cestě. Když projížděl Bystřicí, řekl si, že kdyby ho teď stopla pěkná holka, klidně by porušil předpisy. V tu dobu oznámilo rádio, že na nějaké americké raketové základně došlo málem k odpálení jaderné rakety. Naštěstí se tam objevil jeden duchapřítomný důstojník a zařízení k odpálení v poslední chvíli vypnul. Řidič se lekl. Lekl se, že usnul a něco se mu zdá, ale když si rukou přejel obličej, zjistil, že je naprosto při smyslech.

Jeho žena se probudila v půl sedmé a celou půlhodinu věnovala úpravě svého exteriéru, protože jako úřednice v Čedoku musela vypadat k světu. (...)
